

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz

Przewodniczący IV Wydziału Karnego Izby Karnej Sądu Najwyższego SSN Wiesław Kozielewicz w związku z pismem adw. M. P. obrońcy skazanego D. C. z dnia 7 października 2013 r., skierowanym do Sądu Okręgowego w G., stanowiącym sygnalizację strony o wystąpieniu przesłanki do wznowienia z urzędu,

nie stwierdza podstaw do wszczęcia z urzędu postępowania o wznowienie postępowania w sprawie skazanego D. C. zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. II AKa [...], mocą którego zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 czerwca 2012 r., sygn.. IV K [...].

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 7 października 2013 r. obrońca skazanego adw. M. P. podniosła, że w piśmie skierowanym do Sądu Najwyższego w związku z toczącym się postępowaniem kasacyjnym w sprawie II AKa [...] Sądu Apelacyjnego w [...] wskazano, że doszło do zaistnienia w niej uchybienia o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., gdyż Sąd Okręgowy w G. w dacie wydawania wyroku w dniu 22 czerwca 2012 r., sygn. IV K [...], cyt. „nie wziął pod uwagę, faktu uprzedniego skazania D. C. przez Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2012 (sygn. akt: III K [...]) za czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od maja 2006 r., do czerwca 2006 r. oraz za czyn z art. 57 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 64 § 1 k.k. popełniony w lecie 2006 roku, na karę łączną 2 lat

i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 11 maja 2012r., a więc ponad miesiąc przed wydaniem wyroku przez Sąd Okręgowy w G..

Analiza akt obydwu spraw karnych - prowadzonej przed Sądem Rejonowym w K. oraz przed Sądem Okręgowym w G. - wskazuje jasno, że przeciwko D. C. równolegle prowadzono dwa postępowania karne obejmujące w określonym zakresie ten sam czyn, przy czym postępowanie karne Sądu Rejonowego w K. prawomocnie się zakończyło, przed wydaniem wyroku w sprawie Sądu Okręgowego w G.. Wadą jest dotknięte postępowanie prowadzone przed Sądem Okręgowym w G. w sprawie o sygn. IV K [...], które po utrzymaniu wydanego w tej sprawie wyroku w mocy przez Sąd Apelacyjny w [...], jest obecnie przedmiotem kasacji, bowiem zostało wszczęte i zakończone wyrokiem w drugiej kolejności. Doszło zatem do wydania dwóch wyroków, gdzie skazano D. C. za popełnienie przestępstwa opisanego w art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., a więc w warunkach czynu ciągłego i powrotu do przestępstwa, przy czym czasokres popełnienia tych czynów częściowo się pokrywa, bowiem Sąd Rejonowy w K. przyjął okres działania skazanego od maja 2006r. do czerwca 2006r., a następnie Sąd Okręgowy w G. przyjął, że skazany działał w okresie od września 2005 r. do czerwca 2006r.

Sądy obu instancji orzekające w sprawie niniejszej zaniechały rozważenia zakresu powagi rzeczy osądzonej, wyznaczonej treścią tego wyroku, mimo iż jest to niezbędne w każdym przypadku orzekania o odpowiedzialności karnej za później ujawnione zachowania, które oceniane łącznie z zachowaniami objętymi uprzednim prawomocnym wyrokiem skazującym mogłyby tworzyć konstrukcję jednego czynu ciągłego, przewidzianego w art. 12 k.k.”

Jak wynika z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., sygn. IV K [...], którym m.in. oddalono kasację obrońcy skazanego D. C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. II AKa [...], zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 czerwca 2013 r., sygn. IV K [...], kwestia podniesiona w piśmie z dnia 7 października 2013 r., adw. M. P., była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który stwierdził, że cyt. „Treść opisów czynów przypisanych skazanemu w obu cytowanych wyrokach

proceedzi do wniosku, że obejmują one różne zachowania, tyle tylko, że podjęte w tym samym okresie czasu, podobne do siebie i kwalifikowane z tego samego przepisu (typu czynu zabronionego). Fakt ten nie wyklucza jeszcze ewentualnego zarzutu naruszenia powagi rzeczy osądzonej. Różne zachowania mogą bowiem stanowić „ten sam czyn” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., jeżeli zachodziłyby normatywne przesłanki uznania ich za jeden czyn w znaczeniu prawa karnego. Na gruncie obowiązującego Kodeksu karnego taką normatywną jedność czynu przewiduje w szczególności art. 12, stwierdzając, że wielość zachowań podjętych przez sprawcę w krótkich odstępach czasu w wykonaniu „z góry powziętego zamiaru” stanowi jeden czyn zabroniony, chyba, że naruszają one dobra osobiste a nie zachodzi tożsamość pokrzywdzonego.

Przyjęcie, że różne zachowania, przypisane sprawcy w różnych prawomocnych wyrokach skazujących, stanowią ten sam czyn ciągły, wymagałoby wszakże ustalenia, że wszystkie te zachowania objęte były tym samym, z góry powziętym zamiarem. Należy przy tym podkreślić, że owego zamiaru nie można utożsamiać z jakąś bliżej nieokreśloną generalną akceptacją możliwości popełnienia w przyszłości czynów zabronionych, czy też wykorzystywania tej samej, powtarzającej się sposobności popełniania takich czynów. „Z góry powzięty zamiar” w rozumieniu art. 12 k.k. musi być interpretowany w świetle art. 9 § 1 k.k., co oznacza, że sprawca musi sobie uświadamiać w sposób konkretny owe przyszłe zachowania, które mają stanowić czyn ciągły, przynajmniej w tych ich elementach, które mają znaczenia dla przyjęcia realizacji znamion danego typu czynu zabronionego.

Analiza prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 czerwca 2012 r. nie daje podstaw do przyjęcia, że ustalony w tym wyroku z góry powzięty zamiar sprawcy obejmuje choćby częściowo zachowania przypisane mu w wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 stycznia 2012 r. Treść tego zamiaru wyraźnie odniesiono wyłącznie do konkretnych zachowań ujętych w opisie czynu, który przypisano w wyroku D. C., nie wskazując w żaden sposób (nawet dorozumiany), że mogłyby być tym zamiarem objęte jeszcze jakieś inne zachowania. Do identycznego wniosku prowadzi także analiza treści wyroku Sądu Rejonowego w K.. Przyjęcie w tej sytuacji, że mimo wszystko sprawca działał z góry powziętym

zamiarem obejmującym zachowania wskazane w obu wyrokach, wymagałoby w istocie podważenia ustaleń faktycznych dokonanych w prawomocnych wyrokach skazujących, do czego Sąd Najwyższy nie jest uprawniony, zwłaszcza, że w kasacji nie sformułowano zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego w zakresie odnoszącym się do sposobu dokonania tych ustaleń.

Mając, więc na względzie fakt, że przyjęte w prawomocnych wyrokach ustalenia faktyczne, co do czynów przypisanych skazanemu nie dają podstaw do uznania, że czyny te stanowią ten sam czyn ciągły w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 *in principio* k.p.k., brak jest podstaw do przyjęcia naruszenia powagi rzeczy osądzonej a tym samym wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.”

Przepis art. 542 § 4 k.p.k. stanowi, że wznowienie postępowania z przyczyn wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. nie może nastąpić, jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji.

W tej sytuacji skoro przyczyna wznowienia postępowania z urzędu, sygnalizowana w piśmie adw. M. P., była przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji, to brak jest prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu w sprawie skazanego D. C. zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. II AKa [...].

aw